Alt For Damerne, 7. november 1977

KOMMENTAR

FLYTTEDAG

Jeg synes, det er forbandet svært at flytte, faktisk at det er noget af det værste i verden. Jeg kommer næsten altid til at drikke mig fuld, når jeg flytter.

Det er simpelt hen ikke til at bære. Alle tingene bli'r pludselig så påtrængende og levende, alle de ting man ellers lever i som kulisser, springer direkte op i øjnene på én og fremkalder sig selv. Ellers er de der bare, stole og borde og madrasser og hvad disse tavse hverdagsvidner nu ellers kaldes, men når man flytter, bliver de så uoverskueligt store og ser pludselig ud som om de kunne fortælle historier i timevis – og man kan ikke lade være med at høre efter.

Så før man ved af det, har man stået dér i ti minutter foran den sorte flagermusstol, man egentlig skulle smide ud, og tænkt på, hvornår man fik den flagermusstol, dengang de var så moderne, og det var lige dengang, man flyttede hjemmefra og indrettede sin første egen bolig – og faktisk er det den eneste stol man nogen siden har *købt*, og man har måske nok ikke siddet så meget i den og egentlig aldrig brudt sig om den, men den har stået der i alle de år siden, tretten år. Og man købte den samme dag som en LP med Sonny Rollins, kan man så huske, *Saxophone Collossus*, 60'ernes tenorspil, og det var regnvejr den dag, og man bragte de to ting hjem sammen. Og man har stadig *Saxophone Colossus*, og man må lige høre Sonny Rollins én gang til, før man smider den sorte flagermusstol ud.

Og så sådan en LP's tid efter må man tage fat i det arbejdsbord dér, det tykke egetræs-arbejdsbord fra den gamle husholdningsskole på Forhåbningsholms Allé – Birgitte Berg-Nielsens Husholdningsskole for større landbohusholdninger, som dens fulde navn var – den fjerdesal, hvor vi i syv år havde kollektiv. Den dag, vi kom der første gang, var den så enorm – syv værelser, og ingen af os havde nogen sinde haft mere end to – at vi hverken kunne finde ud eller ind. Og alle vegne i rummene var der disse borde, de gamle skoleborde, og de var fyldt med bestik og kopper og tallerkener og alle mulige sære slags kageskeer og fiskegafler og æggeskiveknive, og der var en lille papseddel på hver eneste skuffe med nøje fortegnelse over indholdet, og der var nøjagtig det samme sæt i hver skuffe, og det hele udåndede Husholdningsskole med store bogstaver.

Og disse borde var det første vi så, disse borde, som rummede halvtreds års mados og kvindelig foretagsomhed under Birgitte Berg-Nielsens myndige ledelse. (Vi fandt senere et gammelt foto af hende stående i lokalerne, hun lignede en drøm af en stramtandet tante, og hendes og hendes husholdningsskoles tid var definitivt forbi – „de unge damer *vil* jo ikke lære husholdning mere", som bestyrerinden sagde til os da vi overtog skolen)... Så bordene blev vores og hjemsted for vores ting og sager i stedet for husgerådet, og det er alt sammen så længe siden, men dette ene bord står altså stadig tilbage, og Jacob holdt så meget af de borde. Jacob må have det bord som souvenir, det skal ikke bare smides ud. Man må ringe til Jacob nu.

Og derfor må dét bord hellere indtil videre bare lige stilles ud i entréen til senere behandling, og på vejen ligger der så en madras på gulvet, en simpel Lama krøluldsmadras, og Guderne må vide hvor dén i sin tid er kommet fra, men den har i hvert fald oplevet en del. Hvilke nætter sidder der ikke i den, hvor mange opture og nedture og samvær og samlejer synger den ikke om, denne Lama, denne Dalai Lama! Hvor ofte er man ikke faldet om på den efter crazy dage, hvor ofte ikke vågnet op på den til den samme sære evigt forbavsende verden – og nu er den bare en gammel madras, der skal ned i baggården og køres væk, ud af vinduet og ned, og dén kan man da i hvert fald tage, så det gør man. Og på vej ud igennem køkkenet med den sér man så på køleskabet, dét køleskab som vi købte den dag da...

Nej, jeg hader at flytte, jeg kan ikke klare det. Jeg vil aldrig flytte mere.

DAN TURELL